

der blev gjort ham et Bud, han virkelig nogenlunde kunde være tjent med, og jeg tillader mig ligesom at stille en Opfordring til Regjeringen om at gaa den Vej, for at vi ikke i Tiden skulde blive udsatte for det Slags Tilfælde, der her er stillede i Udsigt af enkelte Medlemmer, nemlig for en lang Række af Aar at skulle komme til at betale en hvilken som helst Pris for Banen. Andet end dette har korte Bemærkninger agter jeg ikke at gjøre. Efter hvad der er passeret her i Salen i de sidste Dage, mærker jeg, at der er dog en gennemgaaende Tilbøjelighed til at ville bringe Noget ud af denne Jernbanelov, der nu i saa lang Tid har været Gjensland for Forhandlinger, og jeg ønsker ikke, at der skulde komme det ud deraf, som det erede Medlem fra Stege ønskede. Det forekommer mig nemlig rigtig nok, at det vilde være at gjøre hele Historien latterlig, efter at vi nu have bearbejdet Sagen i saa mange Aar; saa maatte vi heller være gaaet ind paa det Forslag, der igaar Aftes blev stillet af 6 erede Medlemmer. Som sagt, da der synes at være Stemning for at bringe Noget ud af Sagen, mener jeg, at selv om der er en eller anden Myg, man maa sluge med den hele Kamel, maa man finde sig deri, for at der dog kan komme noget Nyttigt ud af Rigsdagens Virksomhed, Noget, som der virkelig er en stor Krang til, eftersom det er gaaet i mange Aar. Det er som sagt det, der bevæger mig til at gaa med til Ting, jeg ellers ikke har stor Lust til, og jeg skal altsaa slutte mig til dem, der ville have noget Nyttigt ud af Loven.

Sogsbro: Det er desværre altsom ejenslynt, at det erede Thing er træt af disse Forhandlinger, og det kan man heller ikke undre sig over efter det anstrengende Arbejde i de foregaaende Dage, og efter at det er blevet udtalt her med rene Ord, at Sagen ikke skal afgjøres saameget efter saglige som efter realpolitiiske Grunde. Der ved tabes Interessen, saameget mere, som Sagen synes at være afgjort, inden vi komme til Afstemning. Jeg skal fatte mig saa kort som muligt, idet jeg jo har havt Leilighed til at udtale mig i Betænkningen angaaende de Spørgsmaal, her ligger for. Det er egentlig kun nogle Indvendinger, som ere fremkomne herimod fra forskjellige Sider, jeg agter at udtale mig om. Saaledes har saavel det erede Medlem for Odense (Roch) som for Vejle (H. Nielsen) udtalt sig mod de Bemærkninger, vi have fremsat i Betænkningen angaaende Herning-Sjævn-Banen og gjort opmærksom paa de store Fordele, det vilde have for den vedkommende Egn ved Jernbanen at komme i en lettere Forbindelse med andre Dele af Landet. Ja, det er en Selsølg, at ved en Jernbane kommer man i lettere Forbindelse med andre Dele af Landet; men Spørgsmaalet er, om det er billigt, at man anlægger Jernbane i denne Egn fremfor i andre Egne, og da er det, at jeg uenigelig ikke kan se

Andet, end at det er urigtigt imod andre Egne af Landet, hvor Krangen er saa stor til en Jernbane, at Staten kan anlægge Baner der og endda faae fuld Rente af sine Penge, da ikke at ville anvende Statens Penge der, fremfor at nedlægge dem i en Egn, hvor der er en saa ringe Jærtsel at vente, at Staten hverken nu eller i en lang Fremtid kan vente Mere end, at i det Allerhøjeste Driften skal kunne betale sig selv. Det er, synes det mig, klart, at, hvor det er Tilfældet, kan Krangen ikke være saa stor, som den er, hvor virkelig Statens Penge kan betale sig, og det er et billigt Krav, forekommer det mig, at de Egne da gaa noget forud, og at man først kommer til de andre Egne i anden Række. Men jeg ser nu, at Stemningen i Thinget er for denne Bane, og det kan vel altsaa ikke nytte at tale derimod. Dernæst har jeg jo tillige den Indvending imod den, at, anlægger man Herning-Sjævnbanen, skal efter Fleraltets Forslag Silkeborg-Herningbanen fjæbes. Men derved foregribe vi, og det var, saavidt jeg forstod, ogsaa det erede Medlem fra Næmvis (Næmvis) Mening, Spørgsmaalet om Kjøbet af de andre private Baner. Hvad enten vi nemlig betale denne Bane med den fulde Værdi, som den staar i for dem, der have anlagt den, eller saaledes som det erede Medlem for Kjøge (Hørup) foreslaar, med den Værdi, som den vilde have for os, hvis vi nu for Tiden selv skulde anlægge den, maa vi kunne sige os selv, at, have vi gjort dette med Hensyn til Herning-Silkeborgbanen, kunne vi ikke let væge os for for Exempel lige overfor Randers-Grenaabanen at gjøre noget lignende, og det er mig et Væis mere for det store Udslag, som er stet her siden sidste Efteraar, da vi forfæstede et Forslag om Kjøbet af disse Baner; men vi have jo i de senere Tider gjort saa mange Omslag fra, hvad vi tidligere have vedtaget, og ladet Millionerne rulle saa let, at det undrer mig ikke, om dette snarere skulde være en Anbefaling end en Mis anbefaling for det Forslag, som er stillet. Jeg maa naturligvis, naar vi skal have Herning-Sjævnbanen, foretrække den alene, fremfor at vi forpligte os til at kjøbe Silkeborg-Herningbanen. Det vil altid være et Spørgsmaal, man kunde holde aabent for Fremtiden, og jeg vil i den Henseende foretrække Regjeringsforlaget fremfor Fleraltets. Med Hensyn til Ting-Sjævnbanen kan jeg ganske henholde mig til, hvad den erede Minister udtalte igaar, og jeg kan heller ikke se Andet, end at, naar han, som er den, der efter Forlaget skal anlægge Banen, erklærer, at den ikke kan anlægges for den Pris, Fleraltet har foreslaet, ville de Herrer, der nu ere saa ivrige for at faae Banen, ogsaa nok blive villige til at give den højere Pris. Naar man saa har indvendt mod den Bane, jeg foretrækker for Sjævn-Tingebanen, nemlig Sjævn-Tommerup, at den vil blive dyrere, og naar man ikke vil lade de Beregninger gjælde, som vi have